

Ročník III

ČASOPIS STUDENTŮ GYMNÁZIA ŽIDLOCHOVICE

Milí čtenáři,

už je to tak. Ani jsme se nenadáli a je tu konec školního roku. Pro mnohé učitele a studenty (jejichž život je neodmyslitelně spojen se školou) je cyklus školního roku často důležitější než rok kalendářní. Zkrátka a dobře, najednou jsme všichni zase o jeden rok starší, a doufejme, že i chytrější...

Už v úvodnicích k předcházejícím dvěma číslům našeho časopisu jsme psali o tom, že se nám inTELEkt v závěru školního roku bude připravovat dost obtížně, a to v souvislosti s odchodem více než poloviny členů naší redakce z řad letošních maturantů. Naštěstí se chmurné prognózy nenaplnily, a tak vám můžeme i tentokrát předložit čerstvé vydání o rozsahu 16 stran, a k tomu navíc vloženou čtyřstránkovou přílohu jako zvláštní bezplatnou prémii za věrnost a dárek na prázdniny zároveň. Jde o práci Petra Soudka ze sexty, kterou letos v březnu poslal do soutěže Skrytá paměť Moravy, pořádané rajhradským Památkem písemnictví na Moravě. A protože v takové soutěži si jeho dílo přečte jen pár porotců, přišlo mu to trochu líto, a tak účinně a úspěšně zalobboval, aby se jeho výtvar dostal k širšímu okruhu čtenářů.

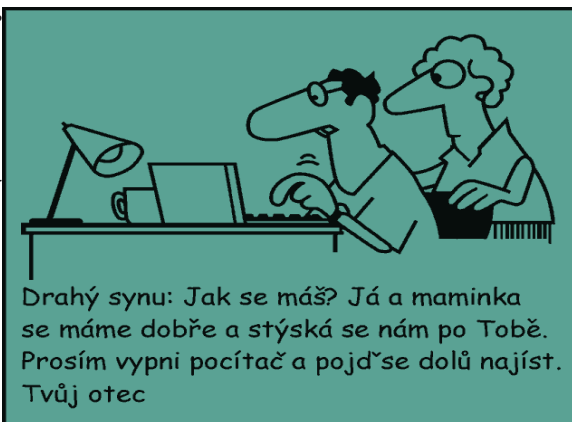
Kromě toho najdete v tomto čísle všechny tradiční rubriky, jako rébusy, křížovku, dvoustránkový rozhovor, povídku a pozvání na kulturu. A ovšem i řadu věcí takzvaně jednorázových, například článek o posledním výletě sextánů, skládačku ze tří vzpomínek na zájezd do Francie, zamyšlení nad tělesnými tresty, reportáž z návštěvy brněnské muzejní noci a jiné.

U jednoho z příspěvků se však musíme zastavit zvláště, protože měl velice zajímavou historii. Jde o medailonek slavného sukničkáře Casanovy z autorské dílny jedné ze zakladatelek našeho inTELEktu, loňské absolventky Sabiny Němetkové. Napsala jej už před rokem, ale tehdy se pro nedostatek místa do časopisu nedostal, a tak jsme čekali celý rok až na další červen, kdy se připomíná výročí dobrodružovy smrti, letos navíc kulaté.

Přejeeme vám všem hezké chvíle strávené nad stránkami inTELEktu a ovšem také krásné prožití prázdnin. Po nepochybně zaslouženém dvouměsíčním odpočinku s vámi těšíme začátkem září zase na shledanou.

VAŠE REDAKCE

Z internetu vybrala VLADIMÍRA MICHÁLKOVÁ (septima)

Rébusy pro bystré hlavy

Kolik let je Marii?

Když sečteme věk Marie a Any, dostaneme 44 let. Přitom platí, že Marie je dvakrát tak stará, jako byla Anna, když Marie byla z poloviny tak stará, jak bude Anna, až Anna bude třikrát tak stará, jako byla Marie, když Marie byla třikrát tak stará jako Anna. Jak stará je Marie?

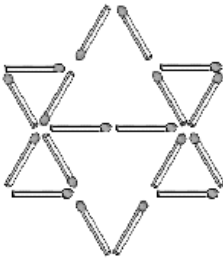
Rodinný večírek

Jistého rodinného večírku se zúčastnili: 1 dědeček, 1 babička, 2 otcové, 2 matky, 4 děti, 3 vnoučata, 1 bratr, 2 sestry, 2 synové, 2 dcery, 1 tchán, 1 tchýně a 1 snacha. Řekli byste 23 lidí. Ale ne, bylo tam jen 7 osob. Víte, jak je to možné?

LENKA DRÁTVOVÁ (kvarta)

Řešení úloh z minulého čísla:

Takto vypadá upravená Davidova hvězda:

K vyndání míčku z trubky byste nepotřebovali žádnou z věcí, které jste měli u sebe. Stačilo by naplnit trubku vlastní močí...

4	3	5	9	8	6	1	7	2
8	2	9	1	7	4	6	5	3
7	1	6	5	2	3	8	9	4
1	5	7	6	9	2	3	4	8
2	8	4	3	5	7	9	1	6
9	6	3	4	1	8	7	2	5
6	7	8	2	4	9	5	3	1
5	9	2	8	3	1	4	6	7
3	4	1	7	6	5	2	8	9

1	9	3	4	5	2	6	7	8
7	4	5	6	8	1	3	2	9
8	6	2	7	9	3	5	1	4
6	2	1	8	4	7	9	5	3
3	7	9	5	1	6	4	8	2
5	8	4	3	2	9	1	6	7
2	1	6	9	7	4	8	3	5
9	5	7	1	3	8	2	4	6
4	3	8	2	6	5	7	9	1

EVA FASOROVÁ, DRAHA ZBOŘILOVÁ (oktáva)

Poslední výlet

Jednou to přijít muselo. Náš poslední třídní výlet. Všichni jsme si jej tedy chtěli náležitě užít... Podařilo se to sice jen tak z poloviny, ale nepředbíhejme.

Jako dozor s námi stejně jako v tercii jela dcera naší třídní učitelky Ivona. Náplní výletu byla zejména Praha a Berounsko. Dlouhé cesty vlakem bývají většinou to, na co se po výletech vzpomíná nejčastěji, a nejinak tomu bude i teď. Tato cesta byla ale něčím zvláštní, plná nostalgie, místo hledání nových zážitků jsme si oživovali ty staré z dřívějších.

V Praze jsme se zašli podívat na Vyšehrad a ti, kterým se nechtělo například vozit se po lodičkách na Vltavě, měli spoustu příležitostí k odpočinku na trávnících v okolí. Energie byla potřeba v pozdních odpoledních hodinách, s těžkými batohy byla i poměrně krátká cesta z berounského nádraží do kempu docela záprah.

Kemp, ve kterém jsme byli ubytovaní, byl docela nepříjemné překvapení. Apatického provozovatele vůbec nezajímalo, že na záchodech nejsou ani toaletní papíry, ani mýdla a hned v úvodu nám oznámil: „Ty dveře moc nedrž, takže jestli se s námi něco stane, zaplatíte nový“. Navíc to v okolí strašně smrdělo. Vyhledověli jsme zamířili do restaurace s vznešeným názvem Rudolfinum. Jídlo první den docela obstojné, druhý den nejhorší v životě mnohých z nás. Jedni měli bramborovou kaši z prášku, druzí vepřo-knedlo-zelo. Zelí bylo červené a navíc moc přeslazené. Takže to bylo spíše vepřo-knedlo-sladko.

Večerka byla stanovena na desátou hodinu. Ty tam jsou doby, kdy nám paní učitelka chodila dávat dobrou noc. A podle toho to také vypadalo. Před druhou ranní nešel spát téměř nikdo. Snad ale všichni měli dostatek soudnosti a zábavu na pokojích udržovali v mezích slušnosti a únosné hranice decibelů tak, aby tím ostatní neobtěžovali. My jsme třeba hráli „hazardní“ karetní hry o piškoty...

Druhý den moc náročný nebyl. Čekala nás návštěva Krivoklátu, při které jsme byli rozděleni na dva okruhy. Naše průvodkyně spíš než výkladem zaujala úděsným táhlým přízvukem, i paní učitelka se chytala za hlavu, když to slyšela. Ale člověk si zvykne na cokoli. Po návštěvě hradu nás čekala túra, šli jsme skrz krásný les, kde byl stín, takže to byla příjemná cesta. Po opět ne příliš chutné večeři se naše část vydala spravit si chuť do nedaleké pizzerie, další hrstka lidí řádila v aquaparku poblíž. Večerní zábava probíhala stejně jako předchozí den, snad jen na malý detail. Venku měla totiž nějaká firma oslavu a s bečkou piva hlučně slavili až do rána. Takže naše karetní hry byly to nejmenší zlo. Ráno jsme rychle snědli snídaní, sbalili si svých pět švestek a vyrazili jsme na autobus, který nás zavezl kousek od Koněpruských jeskyní. Někteří jejich návštěvu vynechali a pryč o nic moc nepřišli. Moravský kras či Punkevní jeskyně jsou daleko hezčí. Potom nás čekala opět túra do Srbska (vesnice ve středních Čechách). I když jsme měli těžké krosny na zádech, přežili jsme ve zdraví a navíc okolí vesnice a samotné Srbsko byly jednoduše krásné. Krásné domy, psi a příroda okolo. Vlakem jsme potom vyrazili do Karlštejna. Někteří opět „odmítli poslušnost“ a chtěli hlídat krosny u nádraží. Nakonec to dopadlo tak, že tam usnuli. Musel to být komický pohled pro domorodce. Ale před cestou zpět do Prahy, kde byl zase „abnormální hic“, to byl vítaný odpočinek. V Praze jsme si naposledy zacestovali metrem a šup na vlak do rodného Brna. Cesta byla únavná, legrace už moc nebylo, všichni se těšili a zároveň netěšili domů, někdo měl melancholickou náladu, někdo snovou, ale každý byl unaven.

Jak bylo řečeno na začátku, výlet se vyvedl tak z padesáti procent. Těžko to dávat někomu za vinu, prostě ne vždy je vše OK. Ale tohle je náš subjektivní názor (no, nejen náš). Věříme, že mnoho lidí si jej užilo lépe. Jen škoda, že už nemůžeme říct: „Třeba to příště bude lepší...“

GABRIELA ČEĚOVÁ, DENISA DRATVOVÁ (sexta)

Mám tři chlapy v chalupě

* **Paní profesorko, učíte na naší škole prvním rokem. Jak se vám u nás líbí?**

„Neučím na naší škole tak úplně prvním rokem. Působila jsem tu, krátce, už ve školním roce 2001/2002. Líbilo se mi tu velmi, a proto jsem se chtěla vrátit.“

* **Kde jste pracovala před příchodem na naše gymnázium?**

„Na brněnské filozofické fakultě, učila jsem tam skoro dvacet let budoucí učitele, jak mají učit angličtinu.“

* **V kolika třídách angličtinu učíte a máte nějakou nejoblíbenější?**

„Učím celkem pět tříd. Vlastě šest polovin, v pěti angličtinu a v jedné anglickou konverzaci. Na každé skupině je něco dobré a něco horší, a tak mi nepřipadá spravedlivé označit jednu za nejoblíbenější. Přesto přiznávám, že pro jednu třídní polovinu mám, jak říkají Angličané, „a soft spot“.“

* **Jak vycházíte se svými kolegy? S kým si nejvíce rozumíte?**

„Většinu kolegů znám z doby před pěti lety a byla jsem nesmírně mile překvapena, jak dobře mě přijali zpět. Nejlépe znám učitele, se kterými jsem tehdy sdílela kabinet, a další angličtináře, kteří o mě po nástupu starostlivě pečovali. Nejvíce se pochopitelně bavím s kolegou z kabinetu. Nejsem ovšem moc „outgoing“ („společenská“ není tak výstižné slovo), takže vítám každý vstřícný krok od učitelů s menšími komunikativními zábrany a některým se takové kroky daří. Nicméně nemám nikoho, s kým bych vždycky seděla na schůzích v jedné lavici.“

* **Čím jste chtěla být jako malá? Chtěla jste odjakživa učit, případně co vás k tomu přimělo?**

„Co si pamatuji, tak už od druhého stupně na základní škole jsem chtěla být paní učitelkou. Trochu mě ovlivnily rodinné vzory a s nimi pravděpodobně související zděděné vlohy. Asi největší vliv pak měli vynikající učitelé jak ze základky, tak z gymnázia a v neposlední řadě zahraniční kolegové na fakultě.“

* **Jaké předměty vás jako studentku bavily a co vás naopak nebavilo?**

„To asi není těžké uhodnout. Měla jsem velmi ráda jazyky a z pěti jazyků jsem dokonce maturovala. Zápasila jsem s přírodovědnými předměty, zejména s matematikou a fyzikou.“

* **Jste dodnes v kontaktu s některými svými bývalými spolužáky?**

„Ano, jak ze základky, tak z gymnázia. Ještě více se však stýkám s některými ze svých bývalých učitelů. Tady bych měla chuť se rozvykládat tolik, že by to stačilo na pár dalších čísel Intelaktu.“

* **Co děláte ve volném čase?**

„Jako první mě napadá zprofanovaná odpověď „Co to je volný čas?“ Ale vážně. Ráda chodím na výlety, hlavně po horách. Užívám si práci na zahradě, ma-minčině, ta vlastní se teprve rodí ze staveniště. Za luxus považuji jigsaws (s odpo-rem to přeložím jako „puclé“), křížovky a hádanky.“

* **Chodíte do divadla či do kina? Zajímáte se o hudbu?**

„Do loňska mi to práce nedovolovala vůbec. Teď se k tomu po letech vracím. Jak kino, tak divadlo mám ráda, ale ještě stále jsou v kategorii slavnost-ních příležitostí. S hudbou je to horší. Příroda ke mně byla hodně macešská, když rozdávala nadání a cit pro hudbu. Jsem obyčejný konzument téměř všech žánrů vzniklých do období mého dospívání. Na většinu pozdějších produktů se dívám s despektem jako na „ten šílený moderní rámus“.“

* **Jaký je váš nejoblíbenější film?**

„Bondarčukův (Sergej Bondarčuk byl slavný ruský režisér) čtyřdílný fil-mový přepis Tolstého Vojny a míru.“

* Máte děti? Co dělají?

„Chtělo by se mi použít oblíbené fráze politiků, když tazatel zasáhne citlivé místo, tj. „no comment“. Nebo něco o kovářově kobyle... Mám dva syny, Viktora (22) a ěrika (20). Oba se od září chystají do prváku na vysokou. Viktor proto, že si zatím nevybral ten správný obor, a ěrik, pokud udělá reparát z matematiky a na základě něho v září odmaturuje. Pokouším se v duchu o úsměv, ale moc optimisticky určitě nevypadám. Oba však s přehledem zvládli přijímačky na velmi žádané obory...

* Máte doma nějaké zvíře?

„Kromě tří prasátek v podobě manžela a synů bohužel ne. Zatím jsem se nemohla zavázat k tomu, že se budu zvířeti věnovat, kolik potřebuje. Asi až budu v důchodu, pokud se toho dožiji...“

* Večery trávíte doma s knížkou, nebo ve společnosti přátel?

„Večery doma, ale spíše s prací než s knížkou. Mám jednoho výborného přítele – příbuzného, se kterým si občas sednu poklábovit. Ostatní setkání, byť s přáteli, mívají pracovní náplň.“

* Baví vás vařit? Jaké jídlo umíte nejlépe?

„Docela ráda vařím, ale nesmí to být v časové tísní, jako třeba že za hodinu přijdou tchán s tchyní na nedělní oběd. Nejvíce chvály v širší rodině jsem zatím sklídila za narozeninové dorty. A miluji pečení vánočního cukroví.“

* Žijete v Rebešovicích. Jste tam spokojená? Vyhovuje vám to více než bydlení v Brně?

„Ani nevím. Z Brna jsem odcházela spíše z nutnosti než „z plezíru“ a mám pořád pocit, že se do „Rebešek“ chodím, nebo spíš jezdím jen vyspat. Chtěla bych tam prostě někdy být. Ale ano, jsem tam doma. Bohužel to už není normální vesnice, kam jsem se před časem přistěhovala, už je to cosi příšerného satelitního, kde vám lidé ani neodpoví na pozdrav...“

* Cestujete ráda? Kde se vám líbilo nejlépe?

„Ano, i když se přistihuji, že jsem s přibývajícím věkem čím dál línější a více toužím po pohodlí. To se v mém tradičním pojetí cestování (s třicetikilovou krosnou po horách) špatně skloubí. Líbilo se mi na celé řadě míst, ale nejpůsobivější bylo asi čtyřtýdenní putování po Řecku.“

* Jaké máte plány na prázdniny?

„Zatím hodně nepřesné. Chci dát do pořádku zahradu u maminky na chalupě. Asi se podívám za manželem do Holandska, neboť je tam pracově na několik měsíců, a pokud dostane dovolenou, vyrazíme někam s krosnou na hory. Za předpokladu, že nám zrovna nebudou bourat střechu na stavbu vikýřů...“

Děkujeme za rozhovor!

DENISA DRATVOVÁ, VERONIKA MACHOVÁ (sexta)

Na koho se usmálo štěstí?

Musíme s politováním oznámit, že tentokrát na nikoho. A to proto, že mu ani nikdo nešel naproti. Vskutku. Marně jsme v posledních dnech před vydáním tohoto čísla otvírali mailovou schránku casopisintelekt@centrum.cz, vyhrazenou pro řešení křížovky. Žádná zpráva v ní za celý měsíc nepřistála. Křížovka v tomto čísle letošního školního roku je nesoutěžní, takříkajíc prázdninová, ale od září už si opět budete moct zaluštit o knižní výhry.

REDAKCE

Kulturní barbaři na pouti po muzeích

V sobotu 24. května jsme se spolu s dalšími několika kamarády vydaly na brněnskou muzejní noc. Pro ty, kteří snad neví, co tento pojem znamená, stačí snad říct jen to, že jde o noc, kdy je Brno totálně přelidněno, protože spousta muzeí, galerií, institucí a různých dalších míst je přístupná zdarma a všem. A tak toho využívají i lidé jako my, kteří do muzea sami od sebe jdou jen velmi sporadicky. No a podle toho to taky vypadalo...

Naše první kroky směřovaly do Moravského zemského muzea. Chtěli jsme se pokochat pohledem na vycpaná zvířata. Než se nám to ale poštěstilo, zabloudili jsme. Místo vytoužených zvířat jsme se nejdřív ocitli mezi minerály, hned poté na Dějinách peněz na Moravě a paleontologické výstavě, z čehož jsme byli nepřítelny, protože na obou těchto výstavách jsme už byli se školou a ne a ne se dostat k oněm zvířatům. To se nám nakonec sice povedlo, ale byl to boj.

Rada muzeí se nachází v okolí náměstí Svobody, tak jsme se vydali tam. Netušili jsme, co na nás čeká v Galerii Sklepení, o to větší to byl šok a právě tady se ukázalo, jací jsme kulturní barbaři. Byla tam výstava památkáře, architekta a grafika Břetislava Štorma. Za ty monstrózní záchvaty smíchu, jaké nás přepadaly při pohledu na obrázky všemožných zmutovaných ptáků, lvů vyplazujících na sebe jazyk a chrlicích oheň, utrápených světců a dalších neuvěřitelných věcí zobrazených na historických erbech, na nás spousta normálních návštěvníků vrhala opovrhlivé vražedné pohledy, takže jsme usoudili, že nejlepší bude jít zas o muzeum dál.

Volba padla na Technické muzeum. Cestou na Moravské náměstí, ze kterého jezdily autobusy ke všem muzeím, jsme natrefili na nádherný mercedes a zde počala hlavní náplň naší muzejní noci, daleko vhodnější pro kulturní barbary. Začali jsme dělat šílené fotky u drahých aut, soch, autobusů, prostě u všeho, co se nám zalíbilo. Dozvěděli jsme se také, že jsme banda satanistů, a to ve chvíli, kdy jsme procházeli kolem kostela, kde žebrała parta lidí snědší pleti. Nebyli to žádní chudáci, to se dalo poznat podle jejich oblečení, zřejmě jen chtěli využít přeplněného Brna, a když jsme jim nechtěli dát peníze (kterých jsme sami nazbyt neměli), s výkřikem „Sataní jste!“ nám to prostě nandali.

A tak pobaveni dobíháme na autobus. Spolužáka to zmohlo tak, že neudržel rovnováhu a zřítíl se na nebohého dědulu sedícího vedle uličky. Cesta k Technickému muzeu tedy byla opět jeden velkých záchvat smíchu. Až na místě nás smích přešel. Fronta dlouhá několik desítek metrů a téměř nepohyblivá moc optimisticky nevypadala. A tak jsme jen pořídili pár fotek u tanků a jeli radši zpět.

Pomalou se smrákalo a byl čas jít na Špilberk. Jenže i tady bylo lidí moc a fronta do kasemat se téměř neposouvala, a tak i to jsme posléze vzdali. Kamarád totiž musel chytit vlak a měli bychom na to dvě hodinky. Petrov jsme však ještě stihli. Snědí muži, co nám odpoledne nadávali do satanistů, by se asi smáli při pohledu na naši fotku ve zpravodnici. My se nad ní smějeme dodneška. Až tam nám ale do

šlo, že bychom toho už konečně mohli nechat. Pro nás to sice je ohromná legrace, ale někoho tím můžeme pohoršovat. Přesunuli jsme se tedy před nádraží. Jednak proto, aby ti, co musí v jedenáct domů, měli jistotu, že to stihnou, ale taky proto, že na volném prostranství před nádražím moc lidí není a tudíž můžeme fotit, fotit a fotit...

Po odjezdu kamarádů jsme zůstali už jen čtyři. Po výtečné kávě jsme se plni sil ještě vydali na náměstí Svobody. Všude kolem byla spousta policistů a my jsme si vzali do hlav, že prostě alespoň s jedním musíme mít fotku. A tak jsme oslovili jednu takovou sympatickou dvojici. Čekali jsme, že nás odpálkují, ale nestalo se a půl hodiny jsme měli my i oni o zábavu postaráno. I když, o zábavu... Jestli jsou všichni policisté taková čuňata jak tihle dva, to aby se člověk bál jít v noci sám venku. Jeden příklad za všechny: „Odkudpak že jste, děvčata?“ „Ze Žabčic.“ „Jo, tam to znám, tam jezdím psíkat fotbal. Tak to se tam třeba někdy potkáme.“ „My na fotbal nechodíme.“ „Kdo říká, že při fotbale?...“ A ta sprostá slova! No jestli si z takových lidí máme brát příklad... Ale fotky jsme pořídili a to je hlavní.

O půl jedné ráno už i my opouštíme Brno. Stálo to letos za to a příští rok si to opět hodláme zopakovat. Třeba do té doby dospějeme a už nebudeme takoví kulturní barbari, ale normální, spořádaní a slušní návštěvníci. I když to asi nebude taková zába-va...
DENISA DRATVOVÁ, GABRIELA CEEOVÁ (sexta)

K čemu tyhle žáby?

Máme žábu! Velkou zelenohnědou žábu! Opravdu mě udivuje, kolik lidí dokáže strávit celý svůj den vymyšlením a někdy i vyráběním blbostí! Všichni si neustále stěžují, že je málo času! Nestihla jsem zaplatit složenku, protože nebyl čas! Nemám domácí úkol, není čas. Nemůžu všechno stihnout, nemám čas! Vždyť i já sama to znám. Ale uznejte, kolik zbytečnosti by se dalo z každodenního programu vyřadit a hned by zbylo více času na důležitější věci. A nemusíme chodit daleko. Stačí jen projít kolem televize a už nás poutají americkým filmem, který má s realitou společné pouze lidi. A už sedíte u televize, pojídate brambůrky ve velkém a pomalu ztrácíte hodinu a půl. Na konci stejně zjistíte, že film za nic nestál a pokračujete ve svém narušeném programu... Když ještě chvíli zůstanu u televize, pozastavím se nad tím, jak moc je udivující, že jedna reklama upozorňuje na kila, která byste měli shodit s tabletami, které jsou stoprocentně testovány, a hned reklama za ní vás láká na kinder pinguin, nebo dokonce vykoukne starý děda a zve vás do KFC na proklatě dobré kuře. Už jenom zhlédnutí těchto reklam zabírá tolik času! Stejně pak mnozí jdou a koupí si úplně něco jiného, než na co lákají reklamy.

A co teprve počítače! Super extra důležité přístroje moderní technologie, či droga? Opět ztráta času, pokud na něm neděláte opravdu důležité věci, což se stává málokdy. Vždyť i já vím, jak si vždy otevřu Word, aby to vypadalo, že pracuji, a přitom brouzdám na internetu. A když upustíme od počítačů, pomalu se dostáváme k telefonování a také uklízení. Uklízení sice není ztráta času, je to nutnost. Ale proč giganti, jako jsou třeba firmy na výrobu umělých žab, nevymyslí něco, co by zjednodušilo úklid, žehlení a vysávání?

Abych neztrácela čas nevyřešitelnými věcmi, musím se dostat zpátky k žábě, která se stala předmětem mého přemýšlení o něčem (či spíše o ničem). Jednoho večera mamka dovezla žábu. Je velká, tlustá, zelenohnědá. Skutečně vypadá jako opravdická žába. A taky tak kváká. Není živá. Má v sobě fotobuňku a pokaždé, když kolem ní projdeme nebo zhasneme či rožneme, přivítá nás hlasitým protivným a dlouhým kvákáním. Vždy se leknu. Další zbytečnost do domu. A závěrem bych se chtěla na něco zeptat: Prosim, řeknete mi někdo, k čemu tyhle věci jsou?

TEREZA NENTVICOVÁ (sexta)

Nepíšeme do šuplíku (Z vlastní literární tvorby)

Vzpomínky Hermana Dellyho (dokončení)

S prvními slunečními paprsky, deroucími se skrz škvíry ve zdi do chýše Hermana Dellyho, ozvalo se i jemné zaťukání na nepevně usazené dveře. Delly, ještě v polospánku, toto malé vybidnutí přeslechl. Za moment se ozvalo znovu, tentokrát silněji. A k tomu se přidal známý jemný hlas: „Hermane, pojdte, slunce už je dávno vysoko nad obzorem!“ Perfektní angličtina z úst anděla. Badatel rozpustile svého ranního návštěvníka popíchl. „A dnes nebude snídaně do postele?“

„Nevím, co jsem v té době cítil, pokračoval Herman Delly. „Jistě, byla v tom velká dávka hrdošti, ale současně mě z toho mrazilo v kostech. Uplynulo několik týdnů mezi mým příchodem do vesnice a prvním setkáním s Lacou. Uplynula stejná doba a já ještě teď nějak nedokáži pochopit, jak se tak primitivní společnost mohla naučit v takové rychlosti plynulou a spisovnou angličtinu. A nekončilo jen u toho. Když jsem se konečně začal zapojovat do vesnického života, začal komunikovat a učit je svému rodnému jazyku, čím dál víc lidí bylo zvědavých a jejich časté návštěvy nebraly konce. Neuniklo mému oku (ach, je přece jen tak přirozené pro každého lidského tvora divit se nad neznámým a na první pohled úžasným), že se mnoho tamních lidí zajímalo o mou výbavu vědce. A tehdy vznikl v mé hlavě nápad, nebláhá myšlenka. Ten den si jinak pamatuji celkem nejasně, nicméně ten moment bych mohl i po padesáti letech vykreslit do detailu.“

Nebyl si jist, co ho to přepadlo, jestli šílenost, nesmírná zvědavost, nebo pomatené vizionářství. Naučil tyto lidi řemeslům moderní společnosti, poradit jim se zdokonalování nástrojů, navést je na nové vynálezy, obdarovat je znalostmi vzdělaného světa. Neměl přesnou představu o velikosti tohoto kousku země, natož o jeho případných zásobách nerostného bohatství. Podle některých nástrojů však usoudil, že tu někde asi bude zásoba železa a povšiml si i něčeho, co připomínalo uhlí. Herman Delly byl zvědavý a nedočkavý. Rozhodl se. Zkusí, říkal si, jak rychle vstřebají všechny ty vědomosti, nové nástroje. Dobrá, novému a naprosto cizímu jazyku se naučili během chvíle, Delly nemohl odolat pokušení zkusit s nimi víc.

„Další dva měsíce jsem u nich přebýval, k čemuž jste, milý příteli, jistě jednoduchým kalkulem již dospěl. A během těchto dvou měsíců nevycházely mé oči z údivu. Přiznám se, ta společnost byla opravdu jedinečná. Nechápu, jak je možné, že ve svém vývoji tak... zamrzla. Většina z těch lidí se dokázala během krátké doby naučit to, co se obyvatelé vyspělé Evropy učí celá léta na školách. Dva měsíce a na místě, kde dřív stály dřevěné chýše, se teď tyčily kamenné domky. Jednoduché dřevěné stroje byly k vidění na mnoha místech. Palmové listy na tělech vesničanů nahradilo solidní šité oblečení.“ Herman Delly si dopřával dlouhého doušku kávy. I když jsem v podstatě věděl, jak to vše skončí, i když jsem věděl, že zanedlouho můj společník bude opět pokračovat, přece jen mě to dlouhé mlčení znervózňovalo. Pak konečně pokračoval. „Když jsem po těch dlouhých týdnech opouštěl pobřeží ostrova, zůstalo za mnou rychle rozvíjející se společenství. Nahánělo mně to hrůzu. Napadla mě směšná myšlenka. Snad nějakí mocní bohové dopustili, aby se tito lidé přestali rozvíjet, schválně, aby odvrátili možnou neblahou tragédií.“

Herman Delly zůstal u vytržení. Několikrát listy obracel, přesto, stálo to tam černé na bílém. V Pacifiku jakási skupina ostrovních lidí ovládá tamní vody i okolní kousky země. Očividně, tvrdily ten den The Times, zahájili rafinovanou výbojnou politiku. Japonsko žádá... asistenci.

JIRÍ LUKL (oktáva)

Naše památky čím dál komerčnější. Našinci, platte!

Karlův most, Karlštejn, Petřínská rozhledna, Národní divadlo, zrcadlové bludiště. Tím vším a ještě mnohým dalším se může pyšnit hlavní město České republiky. Můžeme být rádi, že cizinci z mnoha zemí jezdí k nám, aby se podívali na tyhle velkolepé české památky. I když jsou naše, leží v naší zemi a patří mezi nejznámější památky vůbec, pro nás nejsou. Všechno je čím dál více komerční. Co ale není, řeknete! Vždyť skoro všechna divadla, muzea, filmy, televizní programy, a dokonce i noviny, které dříve patřily mezi nejlepší, se čím dál více stávají komerčními. Ale proč? Protože se o nás začíná vědět ve světě? Protože jsme členy nejlepších světových organizací? Protože se zde nachází lidé, kteří jsou ochotni platit kvanta peněz, aby se podívali na skvosty, jež nejsou brány jako významné památky (které byly před šesti sty lety postaveny nejlepšími architekty, podíleli se na nich nejvýznamnější sochaři, malíři, které dnes jen tak nenajdeme), nýbrž se stávají atrakcemi, za které stát dostává čím dál více peněz?

Je sice pravdou, že bychom byli, když to řeknu přímo, blbí, kdybychom těchto klenotů našeho státu nevyužili k zisku, ale není to přehnané?

Vyskytne se konečně volný víkend, který se našinci rozhodnou strávit napříkladem v Praze, projít si památky, na které jsou pyšní, ale jakmile uvidí ceny, které rok od roku rostou, otočí se rychlostí světla a mažou zase do své vesničky prohlídnout si raději malý, starý kostel, který sice není tak významný, ale alespoň za něj nezaplatí tolik jako v Praze. A není to jen Praha. Tento „moderní“ trend zdražování se rozšiřuje po celé republice. A asi ne pouze u nás. Zkrátka jsme na čím dál vyšší úrovni. Takže lidi, platte.

A teď tedy vysvětlím, co se stalo důvodem mého článku. Jeden volný víkend jsme si s Ondrou udělali výlet do Prahy. Na tři dny. Těšili jsme se a taky jsme si to tam pořádně užili, ale na druhou stranu jsme byli i otráveni. To, že jsme se s mateřštinou setkali málokde, to nás příliš nepřekvapilo. Jako první jsme se zastavili na Václavském náměstí. Hlava na hlavě! Dokonce jsem se divila, že u obrubníků lemujících toto velkolepé náměstí s patronem českého státu nestáli lidé, kteří by vybírali peníze za vstup do těchto prostor, protože jak za chvíli napíšu, platili jsme skoro za všechno. Než jsme se dostali pod Petřínskou rozhlednu, která byla naším prvním cílem, zastavili jsme se u Národního divadla. Měli jsme před sebou celý den a docela velký kus cesty, proto jsme se rozhodli, že na rozhlednu to vezmeme lanovkou. Ale bez šance! Fronta tak velká, že jsem se až divila, že těm lidem to opravdu stojí za to. Po nekonečném přešlapování v této frontě bych na rozhlednu už ani neměla chuť. Takže jsme si ten kopec vyšlápli. Sice bylo takové vedro, až z nás teklo, ale procházka byla hezká. Krásná příroda, výhled a bezdomovci na lavičkách.

Vchody na rozhlednu a do zrcadlového bludiště nebyly pod návalem lidí vidět. Opět hlava na hlavě! Frontu na Petřín jsme tedy odmítli a ušetřili tak šedesát korun. Pak jsem si skočila i na záchod, což není tak podstatné jako to, že stál deset korun! Oni využívají už úplně všeho! Protože člověk nemá na výběr, kdy se mu zachce, proto těch deset korun musí dát!

Jít se do restaurace osvěžit nějakou vodou či jídlem? Nepřichází v úvahu. Po přinesení jídelních lístků a zjištění, že jen cola stojí šedesát korun, jsme lístky zavřeli a v klidu odešli.

Co nás však dorazilo nejvíce a otrávil nadobro, byl vstup do velkolepé Zlaté uličky. Jako malá jsem se tam dostala zadarmo. Teď po nás chtěli 250 Kč za jednoho! Tohle už není pro tuzemce! Co by na to asi řekli stavitelé, architekti a panovníci, kteří vše vybudovali? Myslíte, že jejich heslem také bylo „platit, platit a platit“, a tak okrádat turisty?

TEREZA NENTVICOVÁ (sexta)

Modrá 212

Žluté, zelené, modré, červené, nebo oranžové dveře? Číslo pokoje 111, 240, 314, nebo snad 212? Kód 224778, 548752, anebo 116588? Tak asi něco takového se mně honilo hlavou při opuštění sprchy na hotelu Formule 1.

Jako jedna z mnoha jsem se účastnila zájezdu do Francie s názvem Velký okruh Normandií, Bretaní, zámky na Loiře a Paříž. Viděli jsme spoustu zajímavých věcí, například klášter Mont Saint Michel, který je postavený na skalnatém ostrůvku v zátocě. Tam je možné pozorovat největší příliv a odliv s rozdílem hladiny až 15 metrů. Mně osobně se však asi nejvíc líbila dlouhá písečná pláž Omaha Beach, útesy u městečka Étretat a samozřejmě Eiffelovka.

Protože je to opravdu velký okruh, trávili jsme každou noc v jiném městě, a tedy i hotelu. A právě tady mohl pro některé nastat problém, protože všechny hotely vypadaly uvnitř i zvenku úplně stejně, jenom jsme pokaždé dostali pokoj s jiným číslem, a tedy i jiným kódem k otevření dveří.

A tak se vám na takovém hotelu, stejně jako mně, mohlo klidně stát, že při hledání volného záchodu nebo sprchy jste procházeli stále dál a dál barevnými chodbičkami, až jste se dostali úplně na druhou stranu budovy. Potom mně totiž nějakou dobu trvalo, než jsem našla správnou chodbu se správnými dveřmi od pokoje, ve kterém jsme tu noc opravdu spali. A to byste nevěřili, jak se mně ulevilo, když se modré dveře s číslem 212 otevřely a v pokoji jsem našla svoje kamarádky.

LENKA SKLENÁŘOVÁ (sexta)

Jak jsem testovala ústřice

Součástí poznávání cizích zemí je i seznámení se s místní kuchyní. A tak jsem si i já při nedávném zájezdu do Francie dala za úkol ochutnat něco z tamějších specialit. Tato příležitost se mi naskytl v den, kdy jsme přijeli do rybářské vesničky Cancale na pobřeží Atlantiku, která je známa díky vynikajícím ústřicím. Jsou tady údajně ty úplně nejlepší ústřice na světě. Dokonce prý i sám Ludvík XIV. si nechával denně na královský stůl posílat čerstvé právě odsud, z Cancale.

Autobus zastavil na malém parkovišti u pláže, vyhrnul se z něj hlouček nadšenců a ten nabral kurs směrem k „tržnici“. Pod tímto pojmem jsme si představovali plno stánků s čerstvými rybami a mořskými plody a ve stáncích spoustu usměvavých a pokřikujících obchodníků. Chyba lávky! Tržnici se zde rozuměly tři nenápadné šedavé stánečky s přepravkami plnými škeblí nejrůznějších velikostí a cen a u nich tři bokem postávající postarší dámy. Naše průvodkyně se jedné z nich zeptala, jaké ústřice jsou nejlepší. Prý ty největší (a nejdražší). Ale hned poté dodala, že pokud se chystáme na ústřice poprvé, doporučila by nám raději nějaké menší.

Vybrali jsme si tedy prostřední velikost – dvanáct kousků za průměrnou cenu pět euro. Měli jsme nakoupeno a plni očekávání (a zároveň obav) jsme se společně s podivnými mušlemi na tácku přesunuli na kamennou zídku obsypanou zbytky škeblí od předešlých gurmětů. Jak jsme se dozvěděli, u nás užívaný výraz gurmán je ve skutečnosti žrout, zatímco gourmet je ten, kdo si rád vychutnává vybraná jídla.

Vzala jsem do ruky plastový nožik a oddělila od sebe dvě části schránky. Naskytl se mi pohled, z něhož se mnohým z nás neudělalo moc dobře. Slizká bílá hmota. Ještě zakapat citronem, seškrábnout nožem, nadechnout se a směle do toho. Byli jsme poučeni, že ústřice se nežvýkají; musíte je pouze vycucnout a ihned spolk-

nout. Dobře. Udělala jsem to podle pokynů a zůstala zaraženě koukat. Všichni se mě ptali, jaké to bylo. Ale jaké že to vlastně bylo? Podle mě ústřice nijak nechutnají. Bylo to slané od mořské vody a kyselé od citronu. Trochu mě to zklamalo, nicméně jsem ráda, že jsem měla možnost tuto specialitu okusit.

VERONIKA MACHOVÁ (*sexta*)

Nezapomenutelná Francie

Týdenní zájezd nestačí na to, abyste poznali všechno, co je v cizí zemi jiné než u vás. Všechny památky, lidi, styl života... I přesto si ale nějaký obrázek uděláte.

Jak už určitě mnozí víte, uskutečnil se koncem května pro zájemce zájezd do Francie. Nejdříve to vypadalo, že se zájezd zruší, jelikož nebylo dost uchazečů, nakonec se jich však přihlásil potřebný počet a my se mohli těšit do země módy, nádherných památek a elegantních Francouzů.

Francie se zkrátka pro mě stala pohádkovou zemí. Úplně jiný svět. Jiná kultura. Jiní lidé. Jiný styl. Mnoho úžasných a velkolepých památek. Protože památky však nejsou předmětem mého článku, zaměřím se na kulturu, styl života a povahu Francouzů.

Neměli jsme možnost Francouze více poznat, jelikož francouzština nás, co se ji ve škole učíme, stále není na takové úrovni, aby se s ní dalo domluvit, i přesto jsme však styl Francouzů nemálo poznali. Typický styl Francouzů je patrný už na první pohled. I když je ve Francii mnoho cizinců, typického Francouze prostě poznáte. Výstřední styl žen, barevné elegantní šátky, zvláštní kombinace různého druhu oblečení. Muži a jejich ležérní volné košile a kalhoty. To vše doplněno elegantním sakem. Ke svému stylu přizpůsobují samozřejmě i své chování. Já si všimla hlavně toho, že se pořád omlouvají. Ať už o vás zavadí v obchodě, na ulici či v metru. Celkově jsou však Francouzi hlavně charismatičtí a osobití.

Také jejich stravovací návyky jsou zvláštní a zajímavé, protože na to my nejsme vůbec zvyklí. Typické jsou hlavně bagety, které jsou úplně jiné než u nás. Výborné byly hlavně plněné. Nejčastěji sýrem, šunkou, dokonce i paštikou. Jejich hlavním jídlem není snídaně, nýbrž oběd a večeře. Oběd se skládá z předkrmu, hlavního jídla a dezertu. Viděla jsem to na živo, když jsme si byli sednout v jedné napůl kavárně, napůl restauraci. Pán si opravdu objednal nejméně tři chody a přitom popíjel víno, které je pro Francii samozřejmě také typické. U toho řešil po telefonu pravděpodobně pracovní záležitosti a jedl velmi dlouho a pomalu. Na snídani mají většinou jen „café au lait“, což je v češtině kafe s mlékem, a dozvěděli jsme se, že si do něj někdy namáčejí právě francouzskou bagetu. Chutná jim to, tak proč ne.

Francie je zkrátka zvláštní země. Je zde stále co objevovat. Spousty a spousty památek! Nádherná příroda! Jiná móda, styl života! Země kosmetiky a elegance... Nejvíce mě ale překvapila Eiffelova věž. Možná si řeknete, že to asi každého, ale u mě to bylo jiné. Mám totiž nepřekonatelnou závrať z každé výšky. Dokonce i při šplhání! Vyjet výtahem až do třetího patra, které je tři sta metrů nad zemí, byl pro mě adrenalin. Posléze jsem se přece ocitla až v nejvyšším patře, ale můj žaludek se chystal k děláni neplechý a hlava se točila jak na kolotoči. Nakonec jsem však byla ráda, že jsem to překonala a jela až nahoru, protože ten výhled je nezapomenutelný. Celá Francie je nezapomenutelná a týden opravdu nestačí.

Au revoir, mes amis!

TEREZA NENTVICOVÁ (*sexta*)

Ministryně Stehlíková neví, co je to vychovávat dítě

Ministryně Džamila Stehlíková navrhla zákonem zakázat tělesné tresty. Přesně tak zněl podtitulek článku v MF DNES. Možná se vám to bude zdát jako omílání jedné a téže věci pořád dokola, ale já si zkrátka neodpustím na tento článek reagovat.

Článek mě totiž zdvihl ze židle. Nevím, kolik lidí čte MF DNES, ale myslím si, že hodně z vás ví, o čem asi budu mluvit. O zákazu tělesných trestů. „Proč?“ ptám se a chci odpověď. Nevím o D. Stehlíkové nic víc než jen to, že je ministryně a že navrhla zákon, který se stává středem pozornosti tisku a debat na internetu.

Lidé, a tedy i tahle populární osoba, kteří jsou pro zákaz tělesných trestů, podle mě nikdy neměli ani nevychovávali dítě, protože selský rozum každého normálního rodiče musí vědět, že zakázat tělesné tresty je nesmysl! Každý rodič určitě své dítě někdy uhodil, a kdo říká, že ne, bije ho dvakrát tolik. Je však velký rozdíl mezi tělesnými tresty a tělesným týráním! Tedy mezi fackou, plácnutím přes zadek a fyzickým týráním v pravém slova smyslu. Ale ukažte mi někdo, prosím, hranici mezi těmihle odlišnými kategoriemi!

Možná si říkáte, že já o tom také nemůžu nic vědět, jelikož děti nemám. Tři dny před mými dvanáctými narozeninami jsem ale dárkem dostala dva sourozence. Dvojčata. Kluka a holku. A do jejich výchovy, i když většinou bezvýsledně, se také snažím zasahovat. Opravdu to není nic jednoduchého a představa, že bych je nemohla nikdy plácnout přes zadek, přes ruku nebo jim dát menší pohlavek, je nepředstavitelná. Zkuste čtyřletému dítěti vysvětlit, že nemá strkat mokré ruce do zásuvky, jelikož se tam nachází elektrické napětí zhruba 220 voltů, a že napětí je fyzikální veličina atd., nebo že nesmí strkat ruku do větráku, protože vrtule se otáčí moc rychle, a tudíž by mu to mohlo useknout prsty. To jsem se snažila vysvětlit dneska. Přestali tam strkat prsty, ale začali do větráku cpát papírové kapesníky. To se jim moc líbilo, protože rozcupovaný kapesník lítal všude kolem. A já jim dala po ruce, jelikož nic jiného na ně zkrátka neplatilo.

A nyní mi řekněte, co by se dělo, kdyby se zakázaly tělesné tresty. Rodiče by přestoupili, i když třeba nechtěně, na psychické týrání. A to je lepší? To by se stejně po čase opět zakázalo a děti by se mohly rovnou zavřít do klecí. Ať si zkusí paní Džamila vzít na dva týdny tři malé děti a ať se snaží je vychovat bez jakéhokoli tělesného trestu.

Teď jsem ovšem mluvila jen o tělesných trestech! Tělesné týrání je úplně něco jiného! Ale i když se zakážou tělesné tresty, stejně se najdou tací, kteří své děti týrat budou, neboť když je nezastaví to, že jsou to jejich vlastní děti, tak zákon už vůbec ne.

A zamyslet by se měla paní ministryně i nad tím, zda je lepší při výchově používat metodu tělesných trestů, nebo stresovat dítě psychicky. Jak řekl odborník v MF DNES: „Bolest odezní, ale rány na duši budou věčné!“ Taky si prosím nepředstavujte, že můj názor je: tělo plné modráků se rovná správná výchova. Já jen vím, že plácnutí je někdy opravdu účinné. Když si moji tehdy půlroční sourozenci strkali do pusy hlínu, jakmile po čtyřech začali prozkoumávat tajemství našeho dvora, nesnažila jsem se jim vysvětlit, že se to nemá, ale poplácali jsme je trošku přes ruce a oni věděli, že už to dělat nesmí. Stejně tak když mi lihovým fixem počmárali skříň! Zvýšený hlas nepomohl, protože za týden jsem měla stejné kresby na vedlejší skříni, ale výpraskem si uvědomili, že je to špatně.

Před několika dny nalepili na televizní program žvýkačku. Primitivní věc. Já ale chtěla vědět, kdo ji tam nalepil, chtěla jsem, aby se sami přiznali. A oni mi řekli: „A když ti to řekneme, nedáš nám na zadek?“ Já odpověděla, že nedám, a oni se přiznali. Ať se každý sám nad tím zamyslí, ale já je radši plácnu přes zadek nebo přes ruce, než abych na ně každý den „volala“ polepšovnu či říkala věci typu: „Jestli budeš zlobit, nikdo tě nebude mít rád.“

TEREŽA NENTVICOVÁ (sexta)

Muž tisíce jmen a žen

Giovanni Giacomo Girolamo Casanova, italský dobrodruh a volnomyšlenkář. Narodil se roku 1725 v Benátkách v tehdejší divadle San Samuele v herecké rodině. Měl pět sourozenců a podle svých vlastních slov byl až do osmi a půl roku slaboduchý a trpěl neustálým krvácením z nosu. Až poté, kdy bylo jasné, že zůstane naživu, ho poslali do školy. Zde se projevil jeho mimořádný talent. Ani ne za měsíc se naučil číst, a když jej pak poslali do Padovy k doktoru Gozzimu, za další měsíc uměl psát tak, že postoupil ke studiu gramatiky. Během půl roku převyšil svými znalostmi všechny spolužáky a stal se dekurie (asistentem učitele). Za další dva roky už měl veškeré Gozziho vědomosti, včetně latiny a hry na housle.

Byl vojákem, knězem a nějakou dobu se živil jako houslista v orchestru. Do historie se však zapsal jako největší milovník a svůdce žen. Často vystupoval pod jménem rytíř de Seingalt. Nevinnost ztratil v šestnácti, právě když přijímal nižší svěcení na kněze. V devatenácti se tajně scházel s jistou Lukrécie (samozeřejmě za zády jejího manžela). Ta mu o sedmáct let později přivedla ukázat plod jejich tehdejší lásky, dceru Leonildu. S tou počal chlapce Cesaria, a stal se tak otcem i dědečkem současně. V Paříži se seznámil s madame Pompadour, v Postupimi si získal přízeň pruského krále Bedřicha II., v Rusku zas carevny Kateřiny Veliké, v Praze se stýkal s Mozartem.

Některé z žen, které prošly jeho životem, měl ale opravdu rád. Byla to například tajuplná Henrietta, jejíž totožnost se marně snažila vypátrat celá řada badatelů. Byla vzdělaná, a když hrála na cello, vhnělo mu to slzy do očí. Tři měsíce, které s ní strávil, patřily zřejmě k nejhezčím v jeho životě. Dá se to vyvodit z jeho slov: „Kdo si myslí, že jedna žena nestačí, aby učinila muže po čtyřiaadvacet hodin šťastným, ten nikdy neměl Henriettu.“

Kdy vlastně Casanovu začalo opouštět štěstí? Snad tehdy, když zbankrotovala jeho pařížská továrna na potisk hedvábí, nebo když ho opustila mecenáška markýza d'Urfé, spolu s níž hledal kámen mudrců a na jejíž zálibě v alchymii a magii vydělal prý miliony. V Anglii si Giacoma omotala kolem prstu jistá žena lehkých mravů a vymámila z něj obrovské částky, aniž dosáhl kýženého výsledku. Pak už jen křižoval Evropou a snažil se najít výhodné místo k životu u některého z příznivců. Nakonec se seznámil s hrabětem Valdštejnem a získal místo knihovníka na severu Čech, v Duchcově. Strávil zde posledních třináct let svého života,

během nichž si díky nepřízni místních hlupáků a naschválům části služebnictva vysloužil pověst mrzutého a vzteklého starce. Avšak právě tady sepsal své rozsáhlé Paměti, jež mu vydobily skutečnou slávu (bohužel byly vydány až po jeho smrti) a ukázaly ho světu jako romantického hrdinu.

Dne 4. června roku 1798 umírá. Před pár týdny tedy uplynulo od jeho smrti rovných 210 let.

SABINA NĚMETHOVÁ
(absolventka 2007)

Popletená angličtina? – Spíš studenti...

- World champion in tanks on ice = mistr světa v tancích na ledě
- I am not smelling myself in my leather today. = Necítím se dnes ve své kůži.
- She is lubricated like a fox. = Je mazaná jako liška.
- She was sitting on between. = Seděla na mezi.
- Your eyes September. = Tvé oči září.
- He vomitted a long postcard on her. = Vrhla na ni dlouhý pohled.
- Damage to speak. = Škoda mluvit.
- Don't wake up a stan. = Nebud' labuť.
- Relax in the living room. = Odpočívej v pokoji.
- Where she married herself, here she married herself. = Kde se vzala, tu se vzala.
- Sausage of lovers = párek milenců

VLADIMÍRA MICHÁLKOVÁ (septima)

Přijďte se pobavit!

Filmové premiéry (červenec 2008):

3. 7. – Kung fu panda – animovaný/komedie, USA;
Hancock – akční/drama, USA
4. 7. – Nesahejte na sekeru – drama/romantický film, Francie
10. 7. – Bathory – drama, Slovensko
17. 7. – Rolling Stones – dokument/hudební, USA;
Prosíme přetočte – komedie/sci-fi, USA
24. 7. – Rudý baron – válečný/akční, Německo;
Akta X: Chci uvěřit – thriller/mysteriózní, USA
31. 7. – Paříž – komedie/drama, Francie;
Mumie: Hrob dračího císaře – akční/horor, USA;
Hank a Mike – komedie, Kanada

Brno – Výstaviště: 28.-29. 6. Intercanis Brno - mezinárodní výstava psů všech plemen

Brno – Muzak klub: 13. 7. – Bloody phoenix (USA), Vöetsek (USA),
See you in hell, Corebastards

Židlochovice – Letní kino: 19. 7. – Open air – Alkehol, Mr. Dynaboom, Final Fiction, Ocelot, Witch Hammer, Bricanyl Turbuhaler a další. Na místě vstup 200 Kč.

Nikolčice: 1. 8. - 3. 8. – Motonálet – zahrají Primal Fear (De), Doga, Argema, Nightwish revival, SOAD revival a další. Na programu je i ohňostroj, soutěže, světelná show atd.

Žabčice: 25. 8. – Rybářské závody a rybářská letní noc, rybník Jezírko Žabčice

Hody:

Měnin: 14.-16. 7. – Tradiční markétské hody, SK Měnin, fotbalové hřiště

Nosislav: 20.-22. 7. – Tradiční jakubské hody – areál TJ Sokol

Žabčice: 10.-12. 8. – Tradiční hody, sokolovna Žabčice

Hrušovany u Brna: 17.-19. 8. – Tradiční hody, sokolovna Hrušovany

Blučina: 18.-20. 8. – Tradiční hody

Syrovice: 24.-26. 8. – Tradiční hody

GABRIELA ČEEOVÁ (sexta)

inTELEkt. Časopis studentů Gymnázia Židlochovice, Tyršova 400. Vychází měsíčně. Grafická příprava: Ondřej Mahovský. Jazyková úprava textu: Antonín Továrek. Cena 4 Kč.

„A to se tam jakože modlíte?!“

PETR SOUDEK

Zpracováno v březnu 2008 pro II. ročník literární soutěže Skrytá paměť Moravy (téma: Sousedé)

Vychází v červnu 2008 jako zvláštní příloha studentského časopisu inTELEkt, ročník III, číslo 10 (Gymnázium Židlochovice)

Opravdu nevím, jak nudní a nezáživní jsou v představách většiny lidí řádoví bratři. Ale podle toho, jaké slyším dotazy na moje „sousedy“, když někde prozradím svoje bydliště, jsou mnozí velmi puritánští, konzervativní a určitě je nuda s nimi bydlet.

Na vysvětlenou: Mám tu neskonalou výsadu, že bydlím v klášteře. Na tuto větu slyším otázky typu: „A ty jsi jako mnich?“ nebo „A máte tam elektřinu?“ Podobných perliček bych mohl citovat desítky. Většinou odpovím na všechny otázky tak, že odvážnému tazateli poklesnou koutky, nervózně se začne koukat po dveřích z místnosti, hovor spěšně ukončí a do konce života se mi vyhýbá. Taky ještě přiliji oleje do ohně a poznamenám, že každé ráno vstáváme ve čtyři, modlíme se laudy, pak musím vykydat ovcím, navézt seno, vykoupat se v kádi se studenou vodou, posnídat krajíček suchého chleba a zapít jej – jak jinak – studenou vodou. Po ranní mši odcházím do školy. S návratem domů odříkám pět otčenášů a od tří odpoledne zachováváme silencium, kdy nikdo v klášteře namůže promluvit ani slůvko a musí setrvat v úvahách o své duši. Otrlejší typy nakonec ještě dorazím poznámkou, že místo nájmu rodiče odevzdávají desátek z výplaty. Nevím, jestli třeba spolubratři v pražském Břevnově zachovávají tato pravidla, ale pokud vím, v Benediktově řeholi stojí z právě zmíněných „trýznidel“ jen pramálo.

Možná se zeptáte, jak se běžný smrtelník dostane do tohoto prostředí. Je to jednoduché. Klášter v době, kdy se sem rodiče přistěhovali, skýtal přístřeší sotva čtyřem mnichům. Ti se zabydleli na faře, která je součástí budov hlavního nádvoří. Ve vstupním nádvoří byla využita jedna část pro archiv a hospodu. Ta měla, asi aby se neřeklo, vchod z vnější strany objektu. Ale zpět ke komplexu vstupního nádvoří. Zbytek budov, které kvadraturu tvoří, byl zcela nevyužitý, a proto je zájemci rekonstruovali na obytné prostory. V celém klášteře tedy v současnosti bydlí kromě sedmi bratří také osm rodin.

Samozřejmě, že negativa mého domova, která jsem výše jmenoval, jsou čistě smyšlená, a slouží mi jako vydatný zdroj zábavy. Kupříkladu je velmi zajímavé, že ty nejbližnější otázky dostávám od lidí věřících. A často se to netýká jen dětí. Nevěřili byste, jaké fámy jsou rozšířeny mezi dospělými o životě řeholníků. Prý, jestli nám třeba nechodí každé Velikonoce vysvětit dům, nebo jestli pořádají nějaké zakázané obřady.

Snad jediná věc, která by tady mohla člověku kazit radost, je odloučení od města. Fakt, že do samoobsluhy je to odsud skoro kilometr, však vyvače

žuje další zjištění, a sice že se jedná o nádhernou procházku, zvláště zjara, kdy je celá alej vedoucí do Rajhradu rozkvetlá a zalitá teplým sluníčkem.

Nejbližší železnice je vzdálená rovněž kilometr, silnice u kláštera nepatří k frekventovaným. Ještě o těch vzdálenostech: Jelikož jsem věřící, jistě uvítám fakt, že do kostela to mám sotva padesát kroků. A do hospody čtyřicet, jenomže o tom raději, až budu plnoletý, jelikož i rodiče si jistě moji práci rádi přečtou.

Člověk tu má klid jako v blázinci. Z pokoje s měkkým polstrováním mám výhled do zeleného parku, neruší mě hlomoz velkoměsta, tiší a uspává mě zpěv ptáčků a bzukot hmyzu v korunách stromů. I když, nebylo tomu tak vždycky. Když už mluvím o oněch korunách stromů, vzpomínám si, když jsme ještě já a můj o rok mladší bratr byli mnohem menší. Bylo nám asi okolo pěti let. Tedy, mě bylo šest a čtvrt. Pět bylo jemu. Nebyli bychom pořádní kluci, kdybychom nevyváděli pořádné klukoviny. A těch se dá v klášteře vymýšlet habaděj. K těm korunám stromů. Teď už je park sice prokácený. Kdosi to nazval rekultivací zeleně. Později jsem zjistil, že architektka rozhodující o těchto úpravách se jmenovala ing. Tupá. Pozoruhodně příznačné jméno. V upraveném parku si už nikdo moc nezařadí, ale tenkrát, když jsme s bratrem s děsivým křikem tarzanů, pirátů, zloduchů a spidermanů skákali ze stromu na strom, se museli bratři asi hodně modlit za naše životy. Jinak si nedovedu vysvětlit to, že jsme si ani jeden nesrazili vaz. Nevím už ani, čím to byl nápad, ale tenkrát jsme si také vyrobili pořádné meče z klacků. Nějak se nám povedlo sehnat na haraburdišti za klášterem staré poklice a hrnce. Překrásná rytířská výzbroj se leskla v spalující záři ostrého letního slunce. Myslím, že jsme zrovna tou dobou viděli film odehrávající se v Římě v dobách pověstných gladiátorských soubojů. Atmosféra přesně jako v oné děsivé podívané. Naše nohy opisují zmenšující se kruhy v měkké hlíně arény - záhonku paní Psotové. Kolem proletí moucha. Její bzukot neregistrujeme. Nádvoří ztichne v očekávání rozhodující bitvy dvou titánů. V okamžiku, kdy se na sebe oba upřeně díváme přes poklice a skrz hledí našich hrnců, ozve se z okna: „Klucííí! Oběéééé!“ Zklamaně složíme zbraně a v nastalém příměří s chutí jíme.

Čeho všeho byli naši sousedé svědky, bych mohl vzpomínat i dál. Jednou k nám do schránky vhodila poštačka leták, který upozorňoval, že rebešovická sběrna druhotných surovin vykupuje za výhodné ceny různé druhy kovů. V náhlé touze po zisku jsme začali plánovat. Chtěli jsme vydělat takové peníze, že by nám všichni záviděli. Opět si už nemůžu vzpomenout, kdo z nás na to přišel jako první, s jistotou ale vím, že jsme jednoho dne objevili při našich průzkumných výpravách klášterem jakousi starou rozvodnou skříň. Podle toho, jak byla zrezivělá, jsme usoudili, že je s největší pravděpodobností odpojená. Skočit domů pro nějakou tu sekerku, pilku na železo a pro nůžky na drát bylo dílem okamžiku.

V touze po lesklém kovu jsme se pustili do práce. Nebýt křiku sousedky, která si všimla, jak se kolem jejích oken plíží zase ti dva malí vykukové, ozbrojení zmíněným náradím, asi bychom bídně zahynuli v touze zbohat-

nout. Tenkrát jsem ji nenáviděl. Před pár roky však přijela banda elektrikářů a bednu odpojila. Znovu jsem si uvědomil, že nebýt mých sousedů, asi bych už párkrát natáhl bačkory.

V rožku vstupního nádvoří, hned vedle archivu, bydlel kdysi starý a mrzutý pan Guryca. Ten pán měl mohutný knír, smrděl alkoholem, kulhal, a maminka nám zakázala k němu chodit. Jenomže mu v domácnosti hospodařila taková milá paní. Nejmenovala se Gurycová, neměla zuby a my jsme jí moc nerozuměli. Mysleli jsme si tenkrát, že je z Ruska a že se naučila slovensky. Ta paní na nás občas zavolala, my jsme za ní přiběhli. Z otevřeného okna se natáhla osmahlá ruka, třímající mističku s bombóny. Ozval se měkký slovanský přízvuk: „Děcka, zobertě si cukřík.“ A my jsme si navzdory maminčinu varování „zobrali“. A navzdory maminčinu očekávání nás dokonce nezchvátila otrava ani smrtelné křeče, a navzdory očekávání našemu se nedostavily ani halucinogenní účinky, smrtonosná závislost ani nic podobného, před čím nás varovali, když nám zakazovali brát si bombóny od cizích lidí. Ta stará hodná paní se nakonec zbláznila. Někam ji odvezli a já vlastně ani nevím, jestli ještě žije. Pan Guryca umřel a do bytu se nastěhoval jeho syn. Taky měl mohutný knír a taky smrděl alkoholem, jenže nekulhal. Ale co nás, malé kluky, k němu skutečně táhlo, bylo něco úplně jiného. On totiž měl jeden fascinující zlovyk. Kouřil fajfku. Samozřejmě. Ví, co si teď asi myslíte. Jste-li podobného naložení jako moje maminka, určitě se ohradíte zažloutlými tapetami, zakouřenými záclonami a vůbec páchnoucím bytem, který neodmyslitelně patří ke každému vášnivému dýmkaři. Ale víte, jaký je takový kuřák v očích sedmiletého kluka? Je pro něj zosobněním jeho snů. V mlhavém oblaku nikotinového kouře snad takový kluk i zahlédne mluvícího papouška, jak sedí na rameni známého piráta kapitána Josifa Guryci Kida, zahlédne dřevěnou nohu a na pahýlu pravé ruky ostrý hák. To se rozumí, že jsme okamžitě zatoužili propadnout tabákové neřesti, a ačkoliv nás od toho rodiče důrazně zrazovali, neodolali jsme a opatřili jsme si každý pořádné duté stéblo bolehlavu skvrnitého. Nevím, kolik z vás tuto miříkovitou rostlinu někdy kouřilo. Je to takové to jeden a půl centimetru tlusté dřívko, vyplněné jakoby ztvrdlou montážní pěnou. Hoří to skvěle. Tedy alespoň dýmí. Každopádně tehdy jsme poprvé jeli do lázní, neboť se paní doktorce nějak nezdály naše průdušky.

Což o to, prostředí, ve kterém jsem až dosud vyrůstal, je skutečně zajímavé a svým charakterem v dnešní době určitě poněkud neobvyklé a unikátní. Vliv lidí, mezi kterými zde žiji, se na mně jistě nějakým způsobem podepsal. Bůh ví, jestli pozitivně, či negativně. Ale opravdu zajímavé by bylo zjistit, jakým způsobem se podepsalo na našich sousedech právě to, že s nimi sousedíme my. Tak například Ioni. Nevím, zda jsem se o tom už zmínil, ale kromě mého o rok mladšího bratra Davida mám ještě dalšího sourozence. Malý František je zrovna v onom zvědavém věku jako my tenkrát. Je totiž o celých osm let mladší než já.

Mezi nejzapeklitější případy osmiletých Sherlocků Holmesů určitě patří rozřešení kauzy zvané „Ježíšek“. Opravdu nevím, jak těžké to měli rodi

se mnou a Davidem, každopádně František je učiněný flišťín. Nespustí z nás celou štědrovečerní večeri oči a nenechá nás odejít ani na záchod. Předloni to ještě šlo, kontroloval jenom rodiče, takže jsem se mohl do obýváku nepozorovaně vplížit já, rozsvítit stromeček, pootevřít okno, zkrátka vytvořit pár hmatatelných falešných důkazů o Ježíškově přítomnosti, zazvonit a rychle zase zmizet. Jak píše Zdeněk Jirotko ve svém Saturninovi, výraz „zmizet“ je skutečně spíše románového rázu a rozhodně to nevypadá tak, že najednou onen objekt při mizení ztrácí konkrétnost, nabývá jakéhosi éterického rázu a následně se vypaří do nekonečných končin všehomíra. Spíše naopak. Ve jmenované situaci s rozžíháním vánočního stromku je důležité odejít z místnosti skutečně tak rychle, jak je to jenom možné, ale přitom nesmí cvaknout ani klika. Zkrátka a dobře, od zazvonění máte asi tak sedmnáct milisekund do doby, než se do místnosti vřítí rozzářené prťe a okamžitě kouká, jestli ještě Ježíška z okna uvidí. Předloni se našťestí vše podařilo, ale neubráníl jsem se pocitu, že mě František vážně podezřívá, že v onom hrozném mlžení ohledně vánoční kauzy mám prsty právě já. Proto jsme na loňské Vánoce požádali o pomoc u sousedů. Ivánek, sympatický chlapík, je skutečný srandista a legrace si s ním člověk užije. Takovéto situace, řekl bych, dokonce i rád vyhledává a baví se jimi. Možná právě proto, že z vánočního zvonění cítil zase dobrou zábavu, na naši žádost kývl. František byl u večere tenkrát mimořádně velmi klidný, jen očima stále těkal po všech přítomných, zdali někdo nenápadně neodejde a nepokazí mu opět vyšetřování. Byli jsme po večeri a táta pro jistotu vytáhl noty s koledami a začali jsme zpívat. Rachot jeho čerstvě naladěných houslí by vážně přehlušil i pověstného slona v porcelánu a já vážně za Boha nepochopím, co se v našem obýváku tenkrát semlelo, o co tenkrát Ivan zakopl, každopádně náš poklidný vánoční řev přehlušilo cosi hlasitého. František se nejdříve příšerně lekl, zajechel, ale za oněch sedmnáct milisekund zmobilizoval své pocuchané nervy a vrhl se do obýváku.

Nevěřili byste, jakou rychlost dovede vyvinout solidní usedlý pán v nejlepších letech, ale stejně ho podezřívám, že z točitých schodů vedoucích do sklepa místo seběhnutí skočil. Na Františkův smích odpověděl: „Tady je Ježíšek!“ a poroučel se domů. Na tyto Vánoce skutečně nezapomenu a myslím, že ani Ivan ne. A podobných nezapomenutelných případů bych mohl vyprávět daleko víc a naši sousedé také. Schválně se zkuste někdy do rajhradského kláštera podívat. To místo vás překvapí svým klidem, a ani vás nenapadne, že by se tu mohly dít takové věci jako souboje gladiátorů, krádeže drahých kovů a shánění se po návykových látkách. Z jednoho bytu možná zaslechnete vrzot malých houslí. To se zrovna náš František učí na školní besídku. Potom se zadíváte na majestátní portál tisíciletého chrámu. Spočínate v jeho tichu a chladu. Když vyjdete zpět do sluneční záře, oslepí vás. Sednete si na lavičku v parku. Ostré letní slunce hází odlesky z krytky vašeho fotoaparátu a kolem poletuje moucha. Jejímú bzukotu ale nevěnujete pozornost. Napjatě sledujete scénu odehrávající se v záhonku paní Psotové....